

MÁI NHÀ XƯA TRONG KÝ ỨC

Thiện Đức

Hữu và Chấn là hai anh em cô cậu ruột, Hữu vai anh, con cậu Hai, Chấn vai em, con cô Ba, vì sinh đồng tuổi, suýt soát nhau vài tháng nên hai đứa chơi rất thân, xóm riềng coi như anh em ruột. Tuy vậy, lớn lên hai đứa càng lộ hiện nhiều nét khác

biệt thấy rõ: Hữu thì đen đui, xấu trai, xấu đầu xấu đờn, Chấn thì càng lớn trông càng đẹp trai, thân hình vạm vỡ, lẹ làng năng động... Tính tình Hữu càng tệ hơn, lừ đừ, ít nói, mà lại làm biếng nữa chứ ! Tay chân thì què quào, làm cái gì cũng không đầu vào đầu cả.

Thời buổi thập niên 50, Hữu sống trong một đại gia đình có ông bà nội, các chú cô còn ở chung một nhà, trông tấp nập rầm rộ. Ông bà nội khá lắm, với gia tài 9,10 con bò lớn nhỏ với mấy chục mẫu ruộng mùa. Năm

· nào lúa cũng đầy bồ... Thuở ấy, Hữu được 7,8 tuổi chi đó, đã biết lùa bò về chuồng, nhưng y như rằng, lần nào cũng thiếu mất một hoặc hai con nghé. Còn thằng Chấn thì quả là tuyệt vời trong cái việc này, rẹt một cái nó dắt về con nghé đi lạc trong vòng 5 đến 10 phút, nhẹ nhàng, điều luyện như lấy đồ trong túi. Chưa hết, tay chân Chấn thì thật là đáo để, lẹ làng, khéo léo vô cùng: đan rổ, đan thúng, chỉ cần liếc sơ qua một vòng là nó làm được như người lớn... Cuộc đời thấy như có lối rẽ giữa Hữu và Chấn từ đây. Không cần phải là thầy bói hay tiên tri, ai cũng có thể đoán được tương lai của hai đứa. Mỗi ngày Hữu nghe nhiều lần tiếng dè biếu, trách móc, chê bai thậm tệ từ rất nhiều người như là ba má Chấn.

Dường như có hai người trong ký ức, Hữu

nhớ là không bị chê trách điều gì, dù chỉ một lần, đó là má Hữu và bà nội. Má thương Hữu thì đành rồi vì đó là tình mẹ thương con, thì đâu có đặt ra vấn đề Hữu giỏi hay dở, xấu hay đẹp gì. Bà nội thương Hữu có lẽ là cháu nội đích tôn và ngủ với nội, Hữu không có đái dầm và không có chòi đạp lung tung làm mất giấc ngủ của người lớn. Bà nội thường khen "Coi vậy chớ thằng Hữu tánh nết đằm thắm, hiền hậu dễ thương".

SƯ TÂM

TA BÀ KHỔ

Ta Bà khổ lắm ai ơi
Kể sao cho xiết nỗi trôi nhọc nhằn
Buồn lo quay quẩn lảng xãng
Đành lòng nhận chịu cắn răng nuốt sâu
Mặt mù nào biết về đâu
Đài da, bao thịt dãi dầu đông tây
Vô minh nghiệp mãi phủ vây
Một hơi vừa dứt xác thân lạnh lũng
Mồ hoang cỏ úa thủy chung
Sáu đường lên xuống khốn cùng đáng thương
Nghìn đời chịu lắm tai ương
Đắm chìm mãi mãi trong trường gian nguy
Sao bằng sớm niệm niệm A Di
Con đường thẳng tắt thoát ly Ta bà
Mau mau xin bước chân ra.